

ПРОКЛАМАЦИЯ

Мили мои,

Събрата, простаци, непростаци и вие, останалите,

С тези мили думи нека се обърнем един към друг, ние, милионите непознати, близки и далечни. Да прескочим многочислените имена, защото от числата ми се повръща. Прескочете и вие моето име, за да може по-леко взаимно да си плюем в лицата за обща радост. Нали ние, говедата - мръсни, безподобни - с подобни думи се обръщаме един към друг откакто се помним. Ние, които сме боклуци в ГОЛЯМОТО НИЩО, вече векове, години само стискаме зъби, преди да се напусваме. Лично аз няколко века извърща глава отвратен, мижам срещу слънцето, криех се зад ореола на мъдростта и търпението. Но вече край! Дотук! Водата на търпението се изцеди до своята последна капка. Скъса се и последната струна, на която дрънках песните на своето възпитание. И сега, ако вие като мен преглътнете вашето презрение към себе си, можем да се радваме на общото си падение. Аз съм вече при вас! Вече сме заедно!

Хайде сега, чакам да ми кажете нещо изискано, нещо от рода на: „Добре дошъл бе, копеле, да те е..." Добре да сте дошли и вие бе, да ви е...! Ще повъртим гъзове - кючек, и нашето временно изсъхнало възпитание ще цъфне отново, отново ще сме голи, грозни и лоши. За благодарност ще ми остане желанието да ви ям. Ако и вие искате същото, съм на ваше разположение. За целта обаче да се храним обилно, да се отглеждаме и бавно и кръвожадно да ръфаме отвратителните си телеса. Не се отвращавайте! Не треперете виновно! Няма виновни! Ние взаимно родихме и отгледахме нашето човекоядство. Нашата джунглата!

Доволни ли сте сега?

Аз лично съм доволен! И без угризения сам ще си говоря като чужд човек, все едно че ме няма. Ще се обръщам към себе си, все едно съм съставен от две половинки, като онова цирково дете с две глави от цирк „България". Едната говори на другата, а другата на едната - както в детската песен радостно се оплакват:

„Хей ръчички, хей ги две, те ме слушат най-добре. Едната мие другата, а пък двете лицето!"

И ето го лицето „Аз", с двете си глави и ръчички „хей ги две", след като заявих, че съм едно голямо НИЩО - НЕЩО СИ!

Важно според мен е, че моето лице „Аз" е родено в село Кривина находящо се на 15 км източно от София, до самия околоръстен път, почти до пистата на летището. Над моята Кривина през последните 60-70 години денонощно на опасна височина с трясък прелитат гражданите на Европа и Света. Няколко поколения, макар и оглушели от децибелите на прелитащата цивилизация, все пак оживяхме, но макар и глухи, за целта се навеждахме и прегърбени като буквата „Г", се спасявахме от спуснатите самолетни колесари, гордо, с келнерска чупка в кръста, винаги готови да поемем бакшишите.

Макар и прегърбен, успях сериозно да се отдалеча от рождената си дата и няма как, съдбата ме затрупа с много боклуци, камара баласта от излишни срещи и навалица, идиотски познанства задръстиха паметта ми, обърках я и вече не съм сигурен дали не се озовах в зоната на големите гаснещи илюзии, в зоната на здрача. Макар че в „зоната" понякога наставаше голям смях и веселба - всеки подминава другия и никой не те пита за нищо, не те забелязва, не те бръсне за слива, - но така е от вечни времена: „Хем си сам, хем няма никой!" ако изключим навлеците от топлофикация и енергоснабдяване. Може

би затова, малко паникьосан, посегнах към чезнещата памет, дано в нея открия някаква надежда, да намеря верния приятел и спасител. Дано тя да ми протегне ръка, да разсее съмненията: дали тоя тук съм „аз“, или ония отсреща пак съм „аз“, или както повечето хора живеем с автобиографията и биографията си като призраци, облечени в един и същ костюм.

Въпросът остава дали този

аз в автобиографията си оставам същият както в биографията си?

Дяволска работа! Приказна и шизофренична В двата случая уж става дума за едно и също лице, а пък отвътре се зверят и надничат раздвоени съвършено противоположни образи - русият става черен, мъжът става жена, вместо майка му леля му го ражда... И ето при това положение хората по улицата нямат друг изход, освен по - често да си говорят сами на себе си, да си пеят песнички и да се ритат в гъза без причина. С една дума АВТОБИОГРАФИЯТА и БИОГРАФИЯТА са психодис- пансерно свидетелство за човек с две лица, с общо тяло и съответните му там органи.

- Я ми покажи твоята АВТОБИОГРАФИЯ, за да ахна: „А, що за БИОГРАФИЯ имаш ти, бе?“,

или може би:

Покажи ми боклука си, за да ти кажа какъв ти е отпадъкът!

И понеже вече и с двата крака сме в зоната на здрача, става още по-неясно дали сме **боклук** или **отпадък**, дали аз съм аз, лице **автобиографично**, или някое друго подставено лице, типично **биографично**. Тревогата набира космически височини, когато се отправям към дома си и грохнал от умора, се докопавам до последния, VI етаж на моя таван, в самата стратосфера по примера на моя австрийски колега.

Феликс Баумгартнер,

преди да скоча и аз като него в любимата си собствена спалня. Настръхнал, тръпна от височината на моите четириде- сеткилометрови биографични ужаси... Ето ме пред входната врата в самия скафандър на самата голяма неизвестност! А от скафандъра се зверя: като какъв, аджеба, се готвя да скоча в тая историческа врата, макар и собствена? Гмеж от подозрения жужат в главата ми като в кошер и кой се готви да скочи сега? Аз или някой друг? Академикът или австриецът? **Биографът** или **автобиографът**? Спасението всеки път ме спохожда неизменно след като бръкна във вътрешния джоб, за да извадя личната си карта и прочета на глас моето собствено име, презиме, фамилия... лична карта номер... издадена на... от... валидна до... и след като се убедя, че... май това съм аз, вик „ура“ и спокоен, щрак, отключ, заключ, отварям парашута и скок, в прегръдките на домашния тавански уют! Ох, леле! Телевизийка! Ракийка (само 50 г). Какъв кеф! И днес все още съм си аз!!! Урааа!

Спокойно ще седна пред белия лист, ще шаря, ще каканижа всичко, що тежи на автобиографичната ми душа, а биографичната ми душа - кучета я яли. Тя не е мой проблем! И още по-малко за милионите мои нечетящи читатели.

Не ми е проблем и хич не ми пука даже, ако случайно откриете някой ден, че не съм професионален писател, а любител, но с кървави опити и доказана дарба да се боря и побеждавам, колкото и илюзорни да са победите ми, които нанесох върху себе си и върху

близките си хора. Вие, ако гледате случайно от страни, не се ужасявайте! Има много по-страшни неща от онези, които не познаваме и не подозираме, че ги има. Например!

I don't understand!

Този отговор беше на взаимните въпроси от двама души - единият от тях бях аз, които не се познаваха, не знаеха своите имена, но това не им пречеше да въздъхнат с облекчение: I don't understand! - ай донт ъндерстенд - Аз не разбирам!, но разбраха обаче най-накрая, с облекчение, най-важното: с този отговор откриват един в друг голямата преструвка на цялата армия от всезнаещи! Най-после, откриват какъв ужас са носили на гърба си и ето сега в този исторически следобед - 1983, под огромния купол на перона на централната гара в Ню Йорк с гръм и трясък се разхвърча заблудата, а от нейния пушек леко се понесе спасителното : I don't understand! I don't... леко като бяло перце, долетяло като по чудо от черния стоманен купол.

!!!?!